Plinătatea Duhului

Plinătatea Duhului

Expresiile „umplut de Duh Sfînt" şi „plin de Duh Sfînt" se întîlnesc de 15 ori în Noul Testament. Cea dintîi dintre aceste expresii este aproape totdeauna legată de o mărturie dată cu gura, deseori în condiţii de împotrivire; ea pare să fie o putere deosebită pentru o slujbă sau o mărturie anumită (este folosită de 8 ori: Luca 1.15,41,67; Fapte 2.4; 4.8,31; 9.17; 13.9).

Cea de a doua expresie ne face să ne gîndim mai ales la o stare care caracterizează pe unii credincioşi, dar pe care toţi ar trebui s-o caute. Ea se întîlneşte de 7 ori (de cinci ori ca adjectiv, în Luca 4.1; Fapte 6.3,5; 7.55; 11.20 şi de două ori ca verb, în Fapte 13.52 şi Efeseni 5.18).

Expresia „plinătatea Duhului" nu se găseşte în Biblie şi nu o vom folosi aici decît ca fiind potrivită unui credincios în care Duhul Sfînt nu este împiedicat de firea păcătoasă.

Unii învaţă că vorbirea în limbi este semnul caracteristic al plinătăţii Duhului, că s-ar asemăna cu o inimă prea plină care dă pe deasupra.

De aceea punem întrebările acestea:

De ce Ioan, Elisebata şi Zaharia nu vorbeau în limbi, deşi ei fuseseră umpluţi cu Duh Sfînt, mai înainte chiar ca Duhul Sfînt să coboare într-un mod definitiv asupra celor credincioşi (Luca 1.15,41,67)?

De ce nu ni se spune niciodată că Domnul Isus ar fi vorbit în limbi, pentru că El cunoştea mai bine ca oricine plinătatea aceasta (Luca 4.1)?

De ce faptul de „a vorbi alte limbi" nu este legat decit o singură dată de plinătatea Duhului Sfînt (Fapte 2.4)? De ce, în toate celelalte cazuri, se întîlnesc cu totul alte manifestări, ca de exemplu: vestirea evangheliei (Fapte 4.8,31), privirea la Isus în slavă (Fapte 7.55) sau chiar recunoaşterea unei stări rele duhovniceşti (Fapte 13.9)? Ea este de asemenea strîns legată de bucuria creştină (Fapte 13.52).

Este potrivit Scripturii (Fapte 2.4; 9.17) ca această „plinătate" să poată fi primită sau realizată în clipa în care Duhul vine să-Şi facă locuinţa în cel credincios, dar faptul acesta nu este de ajuns, el se poate reînnoi (Fapte 4.31) şi trebuie să se reînnoiască: acesta este în acelaşi timp privilegiul şi răspunderea creştinului: „Nu vă îmbătaţi de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiţi plini de Duh, vorbind între voi cu psalmi, cu cîntări de laudă şi cu cîntări duhovniceşti, lăudînd şi cîntînd Domnului în inima voastră, mulţumind totdeauna Celui care este Dumnezeu şi Tatăl, pentru toate, în Numele Domnului nostru Isus Hristos, supunîndu-vă unii altora în frica lui Hristos" (Efeseni 5.18-21).

Aici este vorba de o poruncă precisă, adresată tuturor creştinilor, pe care trebuie s-o pună în practică, avînd aceeaşi grijă pe care o au de a se feri să nu se îmbete.

Nu se spune: „Rugaţi-vă ca să fiţi plini de Duh", căci aceasta nu depinde de Dumnezeu, ci de noi; dacă sîntem plini de noi înşine, plini de lucrurile care ne preocupă atît de uşor inimile, Duhul Sfînt este, pentru a spune astfel, în imposibilitatea de a ne umple: tot locul este deja ocupat!

Nu se spune: „Umpleţi-vă!" ci „fiţi plini!" Să mărturisim tot ce ne lipseşte, să ne prezentăm înaintea lui Dumnezeu ca nişte vase goale: El le va umple cu Hristos, le va umple cu Duhul Său, nu odată pentru totdeauna, nu uneori, ci mereu. „Dacă însetează cineva, să vină la Mine şi să bea", spune Isus. „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge rîuri de apă vie, cum a zis Scriptura" (Ioan 7.37, 38).

Dacă nu gustăm plinătatea aceasta, nu este decît o singură piedică: păcatul. Dacă Duhul Sfînt trebuie să ne facă să ne judecăm greşelile mărturisite, El este în noi un Duh de mustrare şi nu poate, în acelaşi timp, să ne facă să ne preocupăm cu Hristos. Să ne aşezăm deci în lumina lui Dumnezeu, să ne mărturisim lipsurile, cu siguranţa că sîngele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curăţeşte (în greceşte: continuă să ne curăţească) de orice păcat (1 Ioan 1.7).

Sînt trei consecinţe ale plinătăţii Duhului:

- lauda,

- recunoştinţa,

- supunerea unora faţă de alţii.

Aşa să fie partea oricărui răscumpărat!

Roada Duhului

Toate calităţile plăcute ale firii celei noi pe care ne-a dat-o Dumnezeu, acestea sînt roadele Duhului Sfînt care lucrează în cei credincioşi.

Epistola către Galateni ne dă lista, nelimitată, a roadelor aduse de cele două firi ale credinciosului (şi noi sîntem răspunzători să nu lăsăm să se desfăşoare decît cele ale firii celei noii):

faptele firii păcătoase: desfrînare, necurăţie, destrăbălare, idolatrie, vrăjitorie, vrăjmăşii, certuri, gelozii, mîinii, neînţelegeri, dezbinări, secte, invidii, ucideri, beţii, petreceri dezmăţate şi alte lucruri asemănătoare cu acestea (Galateni 5.19-21);

roada Duhului: dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credincioşie, blîndeţe, stăpînire de sine (Galateni 5.22).

În ultima listă, cele dintîi trei trăsături ne prezintă rezultatele activităţii Duhului în noi, fată de Dumnezeu; următoarele cinci sînt în legătură cu oamenii, iar ultima se referă la noi înşine. Şi se pune întrebarea: Ce roade aducem?